

18. februar 2010

FM 2010/155

I medfør af § 35 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter vi følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi bedst muligt sikrer lokal arbejdskraft inden for mine- og olieindustrien, herunder på hvilken måde vi bedst sikrer at lokale uddannes til off-shore branchen.

(Medlemmer af Inatsisartut Aqqaluaq B. Egede, Inuit Ataqatigiit, Justus Hansen Demokraatit og Jakob Skade, Kattuseqatigiit Partiiat)

Med virkning fra 2010 fik Grønland hele det politiske ansvar for råstofområdet samtidig med, at vi i disse år oplever en stor planlægningsaktivitet i forhold til en udnyttelse af potentialerne inden for mineral- og olieresourcerne. Meget tyder på, at der i løbet af ganske få år på forskellige lokaliteter vil være igangsat en aktiv udvinding af molybdæn, rubiner, guld, diamanter, bly og zink m.fl.

Efterforskning efter olie- og gas er efterhånden så fremskreden, at man allerede fra denne sommer regner med at skulle bore efter mulige olieforekomster off-shore.

Én af de store udfordringer i denne udvikling er at sikre arbejdskraft med de relevante kvalifikationer til råstofsektoren. I løbet af de kommende år vil der således være behov for et stort antal ansatte i de nævnte miner og inden for oliebranchen. Udsigten til så mange nye arbejdspladser er glædelig, idet denne udvikling vil give nye indtægtsmuligheder for familier og samfundet som sådan.

I de 3 partier som rejser denne forespørgselsdebat er vi optaget af spørgsmålene om, hvilke kvalifikationer der samlet set vil blive efterspurgt og hvad man skal gøre for at maksimere antallet af hjemmehørende arbejdskraft til såvel mine- og olieindustrien – både på kort og på langt sigt – både på specialarbejderniveau og til at besætte jobs der kræver længerevarende uddannelser. Det er disse spørgsmål, vi gerne vil diskutere.

Hvor stor en %-del af specialarbejderstyrken skal ifølge Naalakkersuisut's målsætninger være lokal arbejdskraft? Som forslagsstillere mener vi, at målet må være at øge denne andel ad åre, i en takt som er realistisk, og at denne andel evt. skal variere afhængig af hvad slags mine, der er tale om? Sådanne krav bør formuleres, således de også fremgår af udnyttelsestilladelserne.

Råstofsektoren efterspørger også højt uddannet arbejdskraft, som for eksempel mineingeniører og geologer. Har Naalakkersuisut planer om særlige vilkår for studerende i disse fag – for evt. at tiltrække flere?

Vi er 3 partier som også mener, at det er nødvendigt, at vi fra Grønland uddanner personer, der kan påtage sig ledelsesfunktioner på højt niveau inden for råstofområdet – har Naalakkersuisut konkrete planer herom? Hvis vi udelukkende satser på at besætte specialarbejderjobs risikerer vi at fastholde os i en tilskuerrolle uden medindflydelse på de store beslutninger. Dette er ikke en ønskelig situation.

Ekspertter siger, at der for hver ansat i en mine er behov for 1½-2 medarbejdere i følgeerhverv (servicefag med videre). Derfor må analysen af behov for arbejdskraft til minesektoren også inkludere de afledede behov. Hvor langt er Naalakkersuisut hermed?

Som tidligere nævnt oplever vi i disse år en stor planlægningsaktivitet i forhold til en udnyttelse af potentialerne inden for mineral- og olieressourcerne, men vi står stadig over for meget store udfordringer hvad arbejdskraften angår. Vi har derfor i dette oplæg til en forespørgselsdebat valgt at afgrænse diskussionen til en ønskelig debat om arbejdskraftbehovet, som vi betragter som et meget presserende anliggende.